

Chindia

George Coșbuc

Stau acum pe-o buturugă
Și mă uit prin văi,
Nu-i mai mult decât de-o fugă
Până-n deal: și parcă-i oaste
Cum se văd în șir de coaste
Sutele de clăi.

Împrejurul meu învie
Toate câte sunt,
Ce de joc și veselie
Când e soarele la toacă!
Iată-le, sărind la joacă
Undele de vânt.

Una printre clăi s-ascunde;
Umblă pe furiș,
După ea mai multe unde, Fuge care mai de care,
Dar, cotind, gonita sare
Repede-n tufiș.

Toate-n câmp acum s-adună
Crângul răscolind
Iar frunzișul sună, sună!
Dar pe când aleargă ceata,
Iat-o, din tufiș, șireata,
Iese hohotind.

Ies, cu capul dat pe spate,
Soațele-i spre văi;
Răzvrătesc, întunecate,
Brazdele de fân, se-ncurcă
Printre spini și iarăși urcă
Coasta, printre clăi.

Și mereu așa colindă
Dealurile-ntregi.
Și-n sfârșit, când e s-o prindă
Toate cad pe ea deodată,
Din grămada-ncăierată
Nu le mai alege.

Multe guri acum se-ngaimă,
Vălmășag nespus;

Paiele de câmp, de spaimă,
În vârtej acolo prinse
Se rotesc și joacă-mpinse,
Se ridică-n sus.

Liniștite-n urmă toate
Tac și stau pe loc.
Nu știu, de-obosite, poate.
Ori aleg prin Ugă-Bugă
După cine să mai fugă
Într-al doilea joc.

Că-n curând încep să salte
Pe sub tei; și cern
Flori de tei din crengi înalte.
Loc făcându-le să treacă,
Ierbi și flori pe câmp s-apleacă,
Spicele s-aștern.

Iar din tei, privind la ele,
Ispitiți de joc,
Niște pui de rândunele
Și-au uitat mâncarea-n gură:
Jocul ăsta nu-l știură!
Cerule, fă loc!

Unu-ncepe acum să-și bată
Aripile-n vânt,
Iată-i toți acum deodată
Ciripind în zări senine:
Iar pe sus pe acolo-i bine,
Nu ca pe pământ!

Și se încinge-o veselie,
Toate sar mereu,
Flori și ierburi din câmpie,
Vânt și flori și rândunele –
Vesel, de-aș putea cu ele
M-aș juca și eu!

Gâtul mierlele întinzându-l
Nici nu mai ajung
Să răsuflă, – așa li-e gândul
La ce văd, la câte-ascultă,
Și-n uimirea lor cea multă
Șuieră-ndelung.

Veverița, de mirare,

Când e-n vârf de fag,
Când p-un ram, când pe-altul sare,
După cum mai bun e locul
Printre crengi să vadă jocul
Cel așa de drag.

Iată-i iepurii, nebunii
Coarne-n cap își pun,
Stau în două labe unii,
Alții peste cap s-aruncă,
Sturzii hohotesc pe luncă,
Și, de râs nebun,

Pitpalacu-n grâu sughiță
Iar nepoții lui
După mama cea pestriță,
Mai pestriți ca ea la pene,
Sprinteni fug prin buruieni
Doisprezece pui.

Și mereu se-ncinge jocul,
Până pe-nserat -
Și e plin de râset locul,
Plin de cântec deal și vale.
Câte-un nor drumeț pe cale,
Galben de mirat,

Stă pe loc acolo-n naltul
Cerului, privind.
Plec-apoi. Dar vine altul.
Nu știu ce gândește norul,
Dar atotstăpânitorul
Soare-n cer, zâmbind,

Ca un moș privind nepoții,
Zice: „Așa băieți!
Veseli și la joc cu toții!
Pentru asta-mi place mie
Truda mea de-o veșnicie
Să tot nasc vieți!”